

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 2383 van 8 oktober 2007
in de zaak X/IIde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Marokkaanse nationaliteit, op 24 juli 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 3 juli 2007 houdende het zonder voorwerp verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 7 september 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VANDER VELPEN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoekende partij diende op 14 januari 2000, in toepassing van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen (hierna: de wet van 22 december 1999), een regularisatieaanvraag in.

1.2. Na een negatief advies van de tweede Nederlandstalige kamer van de Commissie voor regularisatie besliste de minister van Binnenlandse Zaken op 4 januari 2002 om de regularisatie van de verblijfssituatie van verzoekende partij te weigeren.

1.3. Bij brief, gedateerd op 18 november 2006, verzocht verzoekende partij tot de afgifte van een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 3 juli 2007 besliste de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken dat de aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp was. Deze beslissing, die op 7 juli werd betekend aan verzoekende partij, luidt als volgt:

“(....)

*In toepassing van **artikel 9.3** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mede dat dit verzoek **zonder voorwerp** is geworden. Betrokkene is ingeschreven bij de Regularisatiecommissie en heeft een negatieve beslissing gekregen inzake zijn aanvraag tot regularisatie op grond van de wet van 22/12/1999. Artikel 16§1 van de wet verbiedt immers wanneer de regularisatiecommissie is gevat met een verzoek, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf krachtens art. 9.3 van de wet van 15/12/1980. Dit verbod geldt niet alleen op het ogenblik waarop de aanvraag wordt verworpen, maar zolang genoemde wet van 22/12/1999 van kracht is.*
(...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep:

Over de ontvankelijkheid van het beroep.

Overeenkomstig artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 16 van de wet van 22 december 1999 luidt als volgt:

*“De indiening van een aanvraag op grond van artikel 2 verbiedt de aanvrager om een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.
De indiening, na de inwerkingtreding van deze wet, van een aanvraag op grond van artikel 9, derde lid, van de voornoemde wet van 15 december 1980 verbiedt de aanvrager om, gelijktijdig of daarna, een aanvraag in te dienen op grond van artikel 2.”*

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan, gezien deze uitdrukkelijke wetsbepaling, verzoekende partij niet tot voordeel strekken aangezien het bestuur een gebonden bevoegdheid heeft en dus niet anders vermag dan dezelfde beslissing te nemen. Verzoekende partij heeft bijgevolg geen belang bij het beroep en het beroep is om die reden niet ontvankelijk. (R.v.St., nr. 154.039, van 23 januari 2006).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend zeven door:

dhr. G. DE BOECK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. I. CORNELIS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.